

## A Shadow in Her Notebook

*(Helen Moloney, stained-glass artist, 1926-2011)*

She sent a ten-pound note to the Poor Clares  
and imagined them in their brown habits, praying  
for her to find an idea. That was a start.

They sent her a fish, swimming and wavering, its head  
enormous in the dark water. They sent her a lion, then a star.  
She drew the lines of lead that held the sun in its place,

that funnelled the light through what was once the open air.  
The clouds paused on the mountain top:  
a gleam of weather somewhere else, then the storm

pounding overhead before it slid off northward,  
a dark prow. The lion raised his paw,  
coloured like the sun, glowing now

against a glass curtain, such a blue  
it seemed a kind of night. The darkened interior  
sucked in colours. Always the voice in her head

objecting: *But could it not just be clear glass?*  
No. The shadow of the bell tower, the woman  
dressed in brown, a shadow behind a screen:

they gathered around her clean white page, demanding  
indigo glass for the narrow tight window  
and oyster white, a little off centre, for the loaf.

Just there on the border between the storm and the hush,  
the fish trembled in the light from the clouded sky,  
weaving like a hologram.

On her page the same tremble threw

a swimming shadow that covered the chancel floor.  
Only the blind organist's daughter will ever see  
how it shivers, floated safe in empty air.

Eiléan Ní Chuileanáin

Written for “Eavan Boland — In Her Many Images”, *ABEI Journal* 23.2 (2021).

## Unha sombra no seu caderno

*(Helen Moloney, artista de vitrais, 1926-2011)*

Enviou un billete de dez libras esterlinas ao convento das Clarisas  
e imaxinouas rezando, cos seus hábitos marróns,  
para que ela tivese unha idea. Xa era un comezo.

Enviáronlle a cambio un peixe, en trémulo nado, de cabeza  
colosal en augas enturbadas. Enviáronlle un león, tamén unha estrela.  
Ela debuxou as liñas de chumbo que manterían o sol no seu lugar,

canalizando unha luz que antes fora só aire.  
As nubes inmóbiles sobre o cume da montaña:  
un indicio do clima ao lonxe, despois a tormenta

batendo no ceo antes de continuar cara o norte,  
un axexo escuro. O león ergueu a súa gadoupa,  
da mesma cor ca o sol, resplandecendo agora

contra a cortina de vidro nun azul  
que semellaba noite. O interior escuro  
absorbía todas as cores. Sempre a voz na súa cabeza

obxectando: *e non podería ser todo cristal transparente?*  
Non. A sombra da torre das campás, a muller  
vestida de marrón, unha sombra por detrás do vidro:

todas reunidas arredor da páxina en branco do seu caderno, esixíndolle  
un cristal índigo para as seccións máis pequenas e estreitas  
e un branco perla, algo descentrado, para o pan.

E alí, nos límites entre a tormenta e o silencio absoluto,  
o peixe tremía na luz do ceo nebuloso,  
cun aceno ondulante de holograma.

Na súa páxina ese mesmo vaivén proxectou

unha sombra que escorregaba ata cubrir o chan do coro.  
E só a filla do organista cego poderá ver  
como abanea, flotando inocente en aire baleiro.

Galician translation by Jorge Rodríguez Durán